

Sygn. akt II Ka 259/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SSO Grażyna Orzechowska SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2015 r.

sprawy **L. W.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 233 § 6 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 12 marca 2015 r. sygn. akt VII K 22/15

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- w danych osobowych oskarżonego (10 linia od góry) w miejsce „syna W.” przyjmuje „syna W.”,
- w części zawierającej opis czynu przyjmuje prawidłową datę Dziennika Ustaw, tj. Dz. U. z 2013 r.,
- uzupełnia podstawę prawną wymierzonej oskarżonemu w pkt I kary ograniczenia wolności o art. 58§3 kk;

II. stwierdza, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 259/15

UZASADNIENIE

L. W. został oskarżony o to, że w dniu 5 września 2014 roku w S., ubiegając się o zasiłek na podstawie ustawy z dnia 12 marca 2004 roku o pomocy społecznej (Dz. U. z 2013 r. poz. 185 z późn. zm.) i będąc na podstawie tej ustawy pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, złożył fałszywe oświadczenie o stanie majątkowym podając, że wspólnie z matką i siostrą prowadzi gospodarstwo domowe w S. przy ulicy (...), podczas gdy w rzeczywistości nie było to zgodne z prawdą,

tj. o czyn z art. 233 § 6 k.k.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 12 marca 2015 r. sygn. VII K 22/15:

I. Oskarżonego Ł. W. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 233 § 6 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 /trzech/ miesięcy ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin miesięcznie;

II. Zasadził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty oraz kwotę 532,95 zł (pięćset trzydzieści dwa złote dziewięćdziesiąt pięć groszy) tytułem pozostałych kosztów sądowych.

III. Zwolnił oskarżonego od opłaty oraz kosztów postępowania przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.

Sąd Rejonowy w Siedlcach postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII K 22/15 na podstawie art. 105 § 1 k.p.k. orzekł o sprostowaniu oczywistych omyłek pisarskich w wyżej wymienionym wyroku w ten sposób, że postanowił:

1. Przy wymiarze kary po art. 233 § 1 k.k. wpisać: „ w zw. z art. 58 § 3 k.k.”
2. Skreślić pkt II wyroku o treści „zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120,00 /sto dwadzieścia złotych/ tytułem opłaty oraz kwotę 532,95 zł /pięćset trzydzieści dwa złote dziewięćdziesiąt pięć groszy/ tytułem pozostałych kosztów sądowych.
3. W miejsce pkt III wpisać „pkt II”.

Wyżej wymienione postanowienie zostało zaskarżone przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w Siedlcach w części dotyczącej sprostowania pominięcia art. 58 § 3 k.k. przy wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonego Ł. W. za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 233 § 6 k.k. w wyroku z dnia 12 marca 2015 r.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 13 maja 2015 r., sygn. II Kz 97/15 postanowienie Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 9 kwietnia 2015 r. w zaskarżonej części, to jest dotyczącej pkt 1 uchylono.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 12 marca 2015 r., wniósł Prokurator, który zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze. Wyrokowi temu na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów prawa karnego procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez niewskazanie przepisu art. 58 § 3 k.k. przy wymiarze kary ograniczenia wolności za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 233 § 6 k.k.,
- art. 413 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. poprzez błędne określenie danych określających tożsamość oskarżonego, a mianowicie przyjęcie, iż jest on synem (...) w sytuacji gdy winno być (...) oraz niedokładne przytoczenie opisu czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, a mianowicie przyjęcie, iż dziennik ustaw, w którym ogłoszono ustawę o pomocy społecznej jest z 2003 roku, w sytuacji gdy winno być z 2013 roku.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- wskazanie w pkt I wyroku przepisu art. 58 § 3 k.k. przy wymiarze oskarżonemu Ł. W. kary ograniczenia wolności za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 233 § 6 k.k.,
- wpisanie w komparycji wyroku słowa (...) jako ojca oskarżonego Ł. W. w miejsce słowa (...),

- wpisanie w komparycji wyroku w części zawierającej opis czynu zarzucanego oskarżonemu prawidłowej daty dziennika ustaw, tj. Dz. U. z 2013 w miejsce nieprawidłowo podanego Dz. U. z 2003 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jako zasadna zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze, że skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych, kwalifikacji prawnej czynu oraz orzeczenia w zakresie wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego, należało uznać za niecelowe odnoszenie się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia wystarczy poprzestać na stwierdzeniu, że Sąd Okręgowy w Siedlcach w pełni popiera, zawarte w tym zakresie w zaskarżonym wyroku, stanowisko Sądu Rejonowego w Siedlcach.

Podnosząc zarzut obrazy przepisów prawa karnego procesowego, stwierdzić należy, iż słusznym jest zarzut prokuratora, iż Sąd Rejonowy w Siedlcach przyjął niepełną podstawę prawną skazania Ł. W.. Sąd Rejonowy w Siedlcach wymierzając oskarżonemu karę za czyn z art. 233 § 6 k.k. kierował się zasadą preferencji kar nieizolacyjnych i wymierzył mu karę ograniczenia wolności, której to art. 233 § 6 k.k. nie przewiduje. W tym zakresie, na co wskazuje uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia, odwołał się do możliwości przewidzianej w treści art. 58 § 3 k.k., który to zezwala na alternatywne wymierzenie jednej ze wskazanych w nim kar w miejsce kary pozbawienia wolności. Nie wskazano jednak przepisu tego artykułu w podstawie skazania Ł. W. obok art. 233 § 6 k.k., co należało skorygować. Dlatego Sąd Odwoławczy zmienił wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, iż jako podstawę prawną wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego Ł. W. kary 3 miesięcy ograniczenia wolności uzupełnił o przepis art. 58 § 3 k.k.

Na marginesie niniejszych rozważań zaznaczyć należy jedynie, iż art. 58 § 3 k.k. uchylony został ustawą z dnia 20.02.2015 r., która weszła w życie 1.07.2015 r. Na dzień wyrokowania w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie to było jednak właściwe.

Za uzasadniony uznano także zarzut obrazy przepisów art. 413 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. Do najistotniejszych elementów treściowych komparycji wyroku należą dane określające tożsamość oskarżonego. Szczególnie istotne jest przytoczenie w komparycji wyroku danych, które pozwalają w sposób nie budzący wątpliwości na stwierdzenie tożsamości oskarżonego. Nadto, dokładne określenie zarzucanego, a następnie przypisanego oskarżonemu przestępstwa powinno - zgodnie z treścią art. 413 § 1 pkt 4 - zawierać m.in. niezbędny z punktu widzenia ustawowych znamion danego przestępstwa opis czynu. Do jego elementów należy niewątpliwie określenie na podstawie przepisów jakiej ustawy, a co za tym idzie określenie czasu ogłoszenia tejże ustawy i jej publikacji w Dzienniku Ustaw RP, oskarżony Ł. W. ubiegał się o zasiłek okresowy, składając jednocześnie fałszywe zeznania w celu jego uzyskania. Każdy wyrok powinien bowiem spełniać postulat jasności, jednoznaczności i czytelności (por. wyr. SN z dnia 5 września 2003 r., sygn. V KK 150/03).

W niniejszej sprawie zaskarżony wyrok posiadał rażące uchybienia w tym zakresie, i w związku z tym Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w danych osobowych oskarżonego (10 linia od góry) w miejsce „syna W.” przyjął „syna W.”,
- w części zawierającej opis czynu przyjął prawidłową datę Dziennika Ustaw, tj. Dz. U. z 2013 r.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążono Skarb Państwa, uznając, iż przemawiają za tym względy słuszności.

Z tych względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.